

A társadalom vezetése

Az emberi tevékenység egyik megkülönböztető sajátossága a tudatosság, amely — mint emberi tudás — az egyének és csoportok tevékenységét orientálja, vagyis eszmeileg irányítja és vezeti. A tudás végső soron a világról, a társadalomról és az emberről alkotott ismeretek összességét jelenti, mely rendszerezzi az emberi tapasztalatokat, és lehetővé teszi a hasznosnak a károsról, a jónak a rossztól, a szépnek a rúttól, az igaznak a hamistól való elhatárolását, és a helyes viselkedési módok kiválasztását. Az egyének esetében a személyes tudás, a csoportok viszonylatában pedig a társadalmilag elterjedt tudás tölti be ezt az orientáló, irányító, vezető szerepet. Az emberi közösségek kollektív tudása viselkedési normákat állapít meg tagjai számára, s ezek révén egységesíti, koordinálja azok cselekvéseit, lehetővé teszi a kitűzött céloknak megfelelő, egybehangolt kollektív tevékenységet. A szocialista társadalmi rendszer — elsőként a történelemben — a társadalmi tudást, a tömegek tudatát a maga egészében tudományos alapokra kívánja helyezni, mivel maga az új társadalom is a tudományra épül, s ugyanakkor a dolgozó nép tudatos tevékenységének eredményeképpen jön létre. Ennek egyik eszköze a Román Kommunista Pártnak, társadalmunk politikai vezető erejének a programja, mely mint „a párt ideológiai, elméleti és politikai alapokmánya [...] világos orientációt nyújt a társadalom forradalmi átalakításáért vívott harcban, egyértelműen meghatározza a párt általános stratégiai vonalát és taktikai orientációit a sokoldalúan fejlett szocialista társadalom megteremtésének egész időszakára és a kommunizmus felé való haladásra“. A párt programja ezáltal egész népünk eszmei vezetőjévé válik, s mint ilyen a szocialista társadalom gyakorlati vezetésében központi helyet foglal el. A pártprogram tanulmányozása alapján képet alkothatunk a szocialista társadalom vezetésének alapvető problematikájáról, amely egyben a napjainkban kialakuló vezetéstudomány kérdéskörét is meghatározza.

A társadalom tudományos vezetése és a vezetéstudomány viszonylag rövid múltra tekinthet vissza: lényegében a szocialista társadalommal egyidős. A szocializmus építésének gyakorlata tűzte napirendre a társadalom tudományos vezetését, a tudományos vezetés igénye pedig a vezetéstudomány kidolgozását, bár alapvető tartalmukat tekintve ezek a kérdések jelen vannak a munkásmozgalom valamennyi, program jellegű dokumentumában, kezdve *A Kommunista Párt Kiáltványával*, hazai viszonylatban pedig a romániai szociáldemokrácia 1886-os programtervezetével. A kommunista és munkáspártok számára a társadalom vezetésének kérdésköre alapvető jelentőségű, mivel célul tűzték ki maguk elé az egész társadalom gyökeres átalakítását, a szocializmus rendszerének felépítését és az erre irányuló forradalmi tevékenység vezetését.

A tudományos vezetés és a vezetéstudomány hazai fejlődésében jelentős mozzanat pártunk főtítkáranak, Nicolae Ceaușescu elvtársnak a társadalom vezetésé tudományának kérdéseivel foglalkozó kollokvium megnyitásán mondott beszéde (1972). Ezzel nemcsak a tudományos vezetés, hanem a vezetéstudomány is elsőrendű közüggé vált, és az általános érdekű problémák rangjára emelkedett.

A társadalmi vezetés

A társadalom tudományos vezetése tehát a szocializmusban jelenik meg és bontakozik ki, a vezetés maga azonban távolról sem ilyen újkeletű, hanem egyidős a társadalommal. Kialakulását az embernek a társadalomban végzett közös tevékenysége határozta meg. Az ember társadalmi lény, munkáját kezdettől fogva közösségben végzi. A közösen végzett munka hatékonyságának biztosítása megköveteli az egyéni cselekvések összhangjának kialakítását. Ez a feladat viszont szükségessé teszi a különböző társadalmi cselekvésektől (termelő-, kulturális tevékenység stb.) eltérő, szakosított sajátos tevékenység, vagyis a vezetés kialakítását. Legáltalánosabb értelemben: *a vezetés a közösség tagjai által végzett tevékenységek koordinálását, összhangjának megteremtését, és ezúton maximális hatékonyságuk biztosítását jelenti.*

Tehát a vezetés a társadalmi rendszer funkciója, amely végigkíséri a társadalom egész fejlődését, természetesen történelmileg és osztályalapon meghatározott

formában. Az állam megjelenésével egyidejűleg a már kialakult uralkodó osztály — központositva — maga veszi kezébe a különböző társadalmi folyamatok vezetését, hogy ezzel biztosítsa az alárendelt osztályok kizsákmányolására épülő társadalom hatékonyságát, más szóval saját privilegizált helyzetét. A vezetés a politikai hatalomra alapozódott, és főleg az állam tevékenysége révén érvényesült, magában foglalva a katonai vezetést, az államapparátus vezetését és az állami adminisztrációt, valamint a törvényhozást. A vezetés jellege legnagyobbbrészt empirikus és intuitív volt.

A naturális gazdálkodásra épülő, úgynevezett hagyományos társadalmakban (beleértve az egyes helyeken jelenleg is létező hagyományos falusi életmódot is) a legtöbb társadalmi folyamat vezetése spontán módon alakult ki, és jelentős részben a szokások és a tradíciók révén ment végbe. Így például a termelőfolyamatoknak, a nevelési és oktatási tevékenységeknek, a társadalmi ceremóniáknak (lakodalom, temetkezés) stb. vezetése a szokásokra és hagyományokra épült („úgy művelték meg a földet és úgy éltek, ahogyan apáik, nagyapáik, őseik tették és éltek“). A modern életformára, vagyis az ipari és városi életmódra való áttérés, a kapitalizmus kialakulása szükségszerűen szakít a hagyományokkal, és megváltoztatja az egész társadalmat s — ennek keretében — a társadalmi vezetés tartalmát is. A tőkés nagyipar fejlődése szükségessé teszi a gazdasági ismeretek és elsősorban a vállalatvezetés tudományos megalapozását (Taylor, Fayol, Ford, „managerizmus“ stb.), a burzsoá demokrácia rendszere pedig az állami adminisztráció tudományának kidolgozását. Ugyanakkor fellendülnek a különböző társadalmi és politikai tudományok (szociológia, társadalmi lélektan, politológia stb.). A kapitalizmusban létrejönnek a vezetéstudomány egyes alkotóelemei, anélkül azonban, hogy az egész társadalom vezetése megvalósulhatna. Az antagonista társadalmakban ugyanis a vezetés alapvető funkciója, mint látjuk, az osztályuralom igazolása.

Vezetés a szocializmusban

A szocialista társadalmi rendszer megszünteti a magántulajdont, és ezzel megdönti azokat a korlátokat, amelyek a magántulajdon rendszerében lehetetlenné teszik az egész társadalom vezetését. A szocialista köztulajdon a dolgozók millióit, a termelő és más társadalmi egységek ezreit és tízezreit fogja össze, sajátos egységbe, és ily módon az egész társadalom vezetését nemcsak lehetővé, hanem szükségessé is teszi. A programtervezet hangsúlyozza, hogy „társadalmunk feltételei parancsolóan megkövetelik az egész gazdasági-társadalmi tevékenység egységes vezetését. Ez a vezetés nem szorítkozhat csupán a gazdasági tevékenységre, hanem egyenlő arányban ki kell hogy terjedjen a társadalmi élet minden vetületére, a társadalom valamennyi területére. Az összes tevékenységi területek rohamos fejlődése szükségessé teszi a társadalom egységes, harmonikus vezetését, az összes erőfeszítések egyesítését egységes, központi terv alapján.“

A szocialista társadalom vezetésének feladata végső soron az egész népre hárul. Az új társadalom lényegéből következik, hogy a dolgozók saját kezükbe veszik sorsuk alakítását, Marx szavaival élve, „az egyesült termelők“ ellenőrzik és ésszerűen szabályozzák a társadalmi folyamatokat, biztosítva az emberhez méltó és az emberi természetnek leginkább megfelelő létfeltételeket. A programtervezet ismételten hangsúlyozza a dolgozók szerepét, s rámutat, hogy a szocialista rendszert csak a dolgozó tömegek, az egész nép tudatosan végzett alkotó munkája teremtheti meg, továbbá a szocialista demokráciának ténylegesen biztosítania kell a lehetőségeket arra vonatkozóan, hogy az egész nép részt vegyen a társadalom vezetésében. Ugyanakkor a programtervezet kidomborítja a politikai vezetők jelentős szerepét, rámutatva, hogy „a forradalmi tevékenység szervezéséhez és vezetéséhez való hozzájárulásukat az határozza meg, hogy mennyiben azonosítják magukat a tömegek eszméivel, a nemzet érdekeivel, mennyiben emelkednek fel a társadalmi fejlődés objektív követelményeinek, a szocialista és kommunista társadalom építését kormányzó tudományos törvényszerűségek ismeretének a színvonalára. A káderek, a vezetők csakis a néptömegekkel szoros egységben, szabadságukat, jólétüket, boldogságukat, a haza előhaladásának ügyét, a szocializmus és a kommunizmus eszméit szolgálva érvényesülhetnek.“

A tömegek történelemalkotó és a személyiségek vezető szerepéről, valamint a szocialista rendszer lényeges vonásairól szóló marxi—lenini tételekre épülnek a szocialista társadalom vezetésének alapelvei, a demokratikus centralizmus, a kollektív vezetés és a kollektív munka, az egyéni felelősség, a bírálat és önbírálat elvei stb. A vezetés célja az egész nép anyagi és szellemi jólétének a növelése, alapvető eszköze pedig a gazdasági-társadalmi fejlesztés egységes országos terve.

FINTA EDIT: ÜZENET III.

FINA EDIT: NEMZEDÉKEK

A vezetés tudománya

A vezetésstudomány a társadalmi vezetés tartalmának meghatározásából indul ki. Ennek a fiatal — tulajdonképpen napjainkban kialakuló — tudományágnak az a hivatása, hogy lefedtesse mindazokat az ismereteket, amelyek alkalmasak arra, hogy hatékonyan irányítsák a vezetés tevékenységét. A vezetés maga azonban nem tudomány, hanem gyakorlat, a tudomány ismereteken kívül számos más tulajdonságot is megkíván művelőtől (például tehetséget, bátorságot, állhatatosságot, lélekjelenléteket, kezdeményezőkézséget, leleményességet, határozatkészséget stb.). Éppen ezért sokan a vezetés „művészetnek” tekintik, és szembehelyezik a tudománnyal. Ez utóbbi nézetet hangoztatják azok is, akik a vezetésstudományt csupán a gyakorlatban előforduló hibák és hiányosságok fényében ítélik meg, csak azt látják, hogy egyes vállalatokban akadozik az anyagellátás, nem használják ki megfelelően a gépeket stb., és ily módon a vezetés nem tökéletes.

A vezetés tudománya és gyakorlata között a valóságban számos közvetítő tényező teremthet kapcsolatot. A tudomány — minden tudomány — végső soron ismereteket „termel”, amelyeket — mint a termelés általában — értekezések, tanulmányok, előadások stb. formájában a tudományt elsajátítani kívánók, vagyis a „fogyasztók” rendelkezésére bocsát. A tudományos ismeretek közvetítése tulajdonképpen többé-kevésbé elhatárolható tevékenység, amely az oktatás, a tudománynépszerűsítés formájában megy végbe. Ennek keretében — általában leckék, tankönyvek alapján — sajátítják el az ismereteket mindazok, akik erre vállalkoznak. Ezután kerülhet sor az ismeretek gyakorlati alkalmazására, feltéve, hogy léteznek a szükséges anyagi és szellemi előfeltételek (anyagi eszközök, megfelelő szellemi atmoszféra stb.). Így tehát a vezetésstudománytól sem igényelhetünk többet, mint amit adhat, vagyis a vezetésre vonatkozó ismereteket. Ebben az értelemben a vezetés egy többé-kevésbé önállósult tudomány tárgyát alkothatja, és így teljes mértékben jogosult a vezetésstudományról beszélni. Ugyanakkor a vezetés mint gyakorlati tevékenység, a társadalmi gyakorlat szférájába tartozik, és ebben az értelemben ugyancsak indokolt a művészethez hasonlítani, vagy éppen a vezetés „művészetéről” szólni.

A vezetésstudomány programatikája rendkívül széles körű. Magában foglalja az egész társadalom vezetését, s ugyanakkor az egyes társadalmi területek, a gazdasági, politikai, kulturális és más tevékenységek vezetését. Általában tekintve, e programatikának egyik első kérdése a vezetés szubjektumaira vonatkozik, vagyis azokra, akik a vezetését végzik.

A vezetés szervezete

A vezetés szubjektumai nyilvánvalóan a vezetők, a szocialista társadalomban az egész nép. A legtöbb társadalmi folyamat vezetése intézményi formát ölt, s így természetesen a szocialista társadalom vezetése is bizonyos intézmények révén történik. A szocialista vezetés intézményi rendszerének alkotóelemei országunkban a következők: 1. a Román Kommunista Párt, 2. az állam és 3. a társadalmi és tömegszervezetek. A programtervezet külön fejezetek keretében foglalkozik ezeknek az intézményeknek a társadalmi szerepével, a Párt programjának fő tartalma a szocialista demokrácia, vagyis az egész nép vezetésének mind teljesebb érvényesítése.

Az RKP társadalmunk politikai vezető ereje. Történelmi hivatása, hogy vezesse a társadalom forradalmi átalakítását, a szocializmus és a kommunizmus építését. Létrejöttét ez a társadalmi szükségserűség határozta meg, éppen úgy, ahogy az új társadalom teljes felépítése a párt fokozatos megszűnését fogja eredményezni. A programtervezet rámutat, hogy ez a folyamat a párt vezető szerepének erősödése és fejlődése révén megy végbe, és a kommunizmus teljes felépítésének szakaszában fejeződik majd be. A kommunizmus rendszerében a politikai intézmények, a párt, az állam és a politikai szervezetek átadják helyüket más társadalmi formáknak, amelyek lehetővé teszik, hogy a vezetés, a szervezés és a nevelés funkcióit demokratikus módon maga a nép végezze. A jelenlegi szakaszban azonban a politikai rendszer és — ennek keretében — elsősorban a párt alapvető jelentőségű, s egyre növekvő szerepet tölt be. A párt dolgozza ki az ország fejlesztésének irányelveit, s vezeti a politikájának valóra váltására irányuló politikai és szervező tevékenységét. A programtervezet hangsúlyozza, hogy a párt nem tekinthető társadalomfeletti szervnek, nem alkalmazhatja a parancsolás módszereit, éppen ellenkezőleg, valamennyi kommunizmus szervesen bele kell illeszkednie a gazdasági és társadalmi életbe, a munkaközösségekbe, s közvetlenül részt kell vennie a szocialista építés problémáinak konkrét megoldásában.

Az állam fontos szerepet tölt be a gazdasági és társadalmi tevékenység megszervezésében, a forradalmi vívmányoknak, az ország függetlenségének és szuverenitásának megvédésében. Az állam tevékenységét a demokratikus centralizmus elvére alapozza, amely a gazdasági-társadalmi élet egységes vezetésének, valamint a helyi szervek — néptanácsok, gazdasági vállalatok és más társadalmi egységek — önállóságának, kezdeményezéseinek harmonikus egységét biztosítja.

A társadalmi és tömegszervezetek arra hivatottak — mutatnak rá a kongresszuszt előkészítő dokumentumok —, hogy a párt programjának teljesítése érdekében egyesítsék minden dolgozó erőfeszítéseit, széles körű tevékenységet fejtsenek ki a tömegek nevelése érdekében, közvetlenül vegyenek részt az emberek élet- és munkafeltételeivel, a társadalom általános fejlődésével kapcsolatos problémák megoldásában.

A szocialista politikai rendszer az egyre következetesebb és teljesebb demokráciára épül, feltételezi a társadalom tagjainak részvételét a közügyek intézésében és a társadalom fejlesztésében. A szocialista demokrácia fejlődése biztosítja a megfelelő szervezeti keretet ahhoz, hogy a lakosság részt vehessen a vezetésben, ugyanakkor elősegíti és megköveteli az emberek tudásának sokirányú gyarapítását azért, hogy ez a részvétel alkotó hozzájárulás legyen a közügyek intézéséhez.

A vezetés folyamata

A szocialista vezetés tárgya az egész társadalmi tevékenység, vagyis a társadalom a maga egészében. Ennek ismerete feltételezi egy olyan séma vagy modell kidolgozását, amely tartalmazza a társadalom lényeges alkotóelemeit, és feltünteti a közöttük szüntelen mozgásban levő kapcsolatokat. A társadalmat mint rendszert tekinthetjük, amelynek tulajdonságait a rendszerelmélet fogalmaival vizsgáljuk. Annak ellenére, hogy a társadalmat és a társadalmi fejlődés egészét nem tudjuk mennyiségileg is meghatározott modellbe foglalni, a rendszerelmélet perspektívája lehetővé teszi ennek mind pontosabb elméleti megközelítését.

Fejlődésünk jelenlegi szakaszában „a szocialista társadalom sokoldalú fejlesztésének” fogalma alkotja azt az alapvető elméleti irányítót, amely eligazít fejlődésében levő társadalmunk bonyolult kérdései között. Ez a fogalom feltételezi a társadalom főbb alkotóelemeinek — alrendszerének és részrendszerének — az elhatárolását és a közöttük levő viszonyok minél pontosabb kifejezését. A kongresszus előkészítő dokumentumai, a programtervezet, az irányelvek, a tézisek egyaránt nagy figyelmet fordítanak a társadalom al- és részrendszerének (gazdaság, politika, kultúra, társadalmi osztályok stb.) fejlesztési folyamatára, mivel ezek harmonikus együttese eredményezi az össztársadalmi fejlődést. Megjegyzendő, hogy ezek között szerepelnek olyan tevékenységi ágak is, mint például a vízgazdálkodás és a környezetvédelem, a terület, a városok és falvak szisztematizálása stb., amelyek az utóbbi években különültek el a társadalmi tevékenység egészében, és ily módon a legmodernebb irányzatokat képviselik.

A vezetés alapvető eszköze az úgynevezett mutatószámokban kifejezett országos terv, amely felöleli a gazdasági és társadalmi fejlődés valamennyi területét. A társadalmi mutatók rendszerére vonatkozó elméleti kutatásokat éppen a gyakorlati szükségletek lendítették előre abból a célból, hogy mind hatékonyabb eszközöket bocsásson a vezetés rendelkezésére. A különböző társadalmi mutatóknak fel kell tárniuk az egész társadalom minőségi változásait, amelyek végeredményben a nép életszínvonalának a növekedését tükrözik, illetőleg — a modern szociológia egyik újképletű, bár egészen pontosan még meg nem határozott fogalmát használva — „az élet minőségének” a megjavítását fejezik ki.

A társadalmi vezetés természetesen felhasznál más eszközöket is, közöttük olyanokat, amelyek a múltban mint spontán mechanizmusok érvényesültek, és amelyeket ma „közvetett hatású eszközöknek” nevezhetnénk, mint például az értéktörvény és az ármechanizmusok, a közvélemény stb.

A közvetlen és közvetett hatású eszközök révén valósítja meg a vezetés a társadalmi tevékenység koordinálását és hatékonyságának növelését. A vezetés tehát végső soron a különböző területeken kifejtett tevékenységre vonatkozik, s mint ilyen maga is gyakorlati cselekvés. A hatékony emberi tevékenység tanulmányozása ma már egy viszonylag önálló tudományág, a praxiológia tárgyát alkotja. Az országunkban is kifejlődött marxista praxiológiai szakirodalom alapján elhatárolhatjuk az emberi cselekvés főbb alkotóelemeit, amelyek a vezetés szempontjából is fontos tényezők. A cselekvés feltételezi az egyéni vagy kollektív szubjektumok létét (Sz), akik egy adott történelmi helyzetben (Th) bizonyos mozgatóerőktől (Me) indítva és bizonyos motivációk (Mot) alapján célokat (C) tűznek

ki maguk elé, amelyeket az adott eszközökkel (E) és módszerekkel (Mod) megvalósítanak (realizálnak: R) oly módon, hogy a cselekvés tárgyaira (objektumára: O) hatnak, azt átalakítják, megváltoztatják. Így tehát az emberi cselekvés (praxis: P) sémája a következő képletbe foglalható:

$$P = Sz + Th + (Me + Mot + C) + (E + Mod) + R + O$$

A képlet jelentőségét nem szabad eltúlozni, ugyanis még távol vagyunk attól, hogy matematikailag megfogalmazzhassuk az emberi cselekvés strukturális tényezői között levő összefüggéseket, és még az is kétséges, hogy ez egyáltalán lehetséges-e. A séma mindössze alkalmas segédeszköznek mutatkozik arra, hogy a cselekvés struktúráját megismerjük, alkotóelemeit rendszerezjük, és különböző tényezőit figyelembe véve hatékonyságának növelését biztosítsuk.

A vezetés gyakorlata szempontjából nagyon jelentős az egymás után következő műveletek elhatárolása, vagyis a vezetés operacionális sémájának kidolgozása:

<ul style="list-style-type: none"> — adatgyűjtés (információk) — diagnózis — prognózis — tervezés 	}	<ul style="list-style-type: none"> — döntés — rendelkezés 	{	<ul style="list-style-type: none"> — szervezés — koordinálás — ellenőrzés — értékelés
--	---	---	---	---

A séma távolról sem tökéletes (például a koordinálás folyamatát a vezetés egyik mozzanatának tekintik, bár ezt előbb mint a vezetés tartalmát említettük, s így felmerül a fogalmak pontos elhatárolásának a kérdése, amellyel azonban most nem kívánunk foglalkozni), de alkalmas arra, hogy feltüntesse a vezetés fontosabb műveleteit, amelyek minden szinten jelen vannak.

Társadalmi szinten az adatgyűjtést a legmodernebb elektronikus gépeket felhasználó országos informacionális rendszer hivatott végrehajtani. A diagnózis tulajdonképpen az adatok elemzését és a megoldandó problémák feltárását jelenti. A társadalmi fejlődés prognózisainak alapján készíthetők el a fejlesztési tervek, amelyek konkrét formában irányítják az emberek tevékenységét. A vezetés központi művelete a döntés, ami végeredményben választást jelent a célok és lehetőségek között. A határozatot a kiadott rendelkezések útján juttatják el a végrehajtó tényezőkhöz. A szervezés feladata biztosítani a személyi, anyagi és szellemi feltételeket, és kialakítani a hatékonyan működő egységes „szervezetet“, amelynek tevékenységét az ellenőrzés során figyelemmel kísérik, az egységek közötti összhang esetleges megbomlását a koordinálás útján kiigazítják, és így a szervezet egységét és működőképességét biztosítják. Az értékelés a tevékenységi ciklus befejező művelete (mérlegkészítés, beszámoló, jelentés stb.), bár gyakorlatilag ennek minden mozzanatában jelen van, mivel a gondos vezető minden egyes lépését kiértékeli, és a következőt a szerzett tapasztalatok alapján teszi meg.

A séma feltünteteti a vezetés keretében elhatárolható fontosabb műveleteket, de nem jelöli meg a műveletek elvégzésének módját, s annál kevésbé az értékelés kritériumait. Ez utóbbi azért is jelentős, mert élesen elhatárolja egymástól a különböző szinten végzett vezető tevékenységet. Az egyén értékelése a mindennapi életben általában egocentrikus, mivel az úgynevezett közös vagy mindennapi gondolkodás is egocentrikus („mindenki magából indul ki“), amely saját egyéni érdekeinek fényében látja a világot. Ezzel szemben a társadalmi tevékenység egésze, és így a társadalom vezetése is, szükségszerűen a társadalmi érdekeket követi. Az egyén azonban nem ismeri — és nem is ismerheti — fel közvetlenül és azonnal az alapvető s távlati jellegű ösztársadalmi érdekeket (néha még saját egyéni érdekeinek megítélésében is tévedhet, ha azok nagyobb távlatot foglalnak magukban, például pályaválasztás esetén). Ezek feltárása széles körű ismeretekre alapozódó elméleti tevékenységet igényel, mivel például valamely ipari egység egyik vagy másik megyébe való telepítésének előnyei, a gazdasági ágak közötti arányok megállapítása, a fogyasztási és fejlesztési alap nagysága stb. nem ítéltető meg a köznapni gondolkodás eszközeivel. A közös érdekek feltárására és tudatosítására épül minden emberi közösség programja, és ily módon a társadalmunk fejlesztésére irányuló kollektív tevékenység is.

A kongresszus dokumentumai szintetizálják és az egész nép elé terjesztik társadalmunk fejlesztésének legfontosabb problémáit és ezek megoldásának távlati programját. A társadalom tagjaira hárul az a feladat, hogy felemelkedjenek a közös érdekek és kollektív cselekvések szintjére, hogy alkotó módon részt vegyenek a program megvitatásában, majd pedig ennek gyakorlati megvalósításában, amely országunkat a haladás és civilizáció csúcsaira emeli.